

N:o 78.

Uppläst och godkänd hos Första Kammaren den 13 maj 1901.
— — — — Andra Kammaren den 13 — —

Riksdagens skrifvelse till Konungen angående införande af obligatorisk sjelfdeklaration.

(Bevillningsutskottets betänkande n:o 34.)

Till Konungen.

I anledning af två vid innevarande riksdag väckta motioner har Riksdagen tagit i öfvervägande, huruvida skyldighet bör åläggas de skattpligtige i allmänhet, gifvetvis med vissa undantag, att opåmint och utan anmaning af beskattningsmyndigheterna och dessas funktionärer lemna uppgifter till ledning för egen beskattning. Vid de föregående tillfällen, då fråga förevarit om införande i svensk bevillningslagstiftning af obligatorisk sjelfdeklaration, hafva skäl anförts såväl för som emot sagda institut. Af dessa skäl anser Riksdagen dem, som tala för deklaraionsprincipen, vara de kraftigare. Den mening torde ock numera hafva gjort sig allmänt gällande, att införande af obligatorisk sjelfdeklaration skulle vara önskvärdt ej mindre för en rättvis tillämpning af nu gällande bevillningsförordning än äfven såsom grundval för en vidare utveckling af bevillningslagstiftningen. I de länder, i hvilka de enskildes afgifter till staten utgå i form af ren inkomstskatt, anses deklaraionsstväng oundgängligen nödvändigt, och enligt Riksdagens förmenande erfordras sjelfdeklaration äfven vid hvarje annan form af skattelagstiftning, såvida taxeringen skall varda rättvis och

jemlik. Hvad särskildt angår förhållandena här i Sverige, kräves för undanrödjande af de klagomål, som icke sällan höras öfver en mindre rättvis fördelning af skattebördan, att taxeringsmyndigheterna erhålla tillgång till ett rikare material af faktiska upplysningar, att tjena till grundval för taxeringsförrättningarna, än det ofta mycket bristfälliga, som för närvarande står dem till buds, och i sådant afseende torde säkrare och tillförlitligare upplysningar icke vara att finna än de, hvilka meddelas af de skattskyldige sjelfve. — Då staten söker att, såvidt möjligt, lämpa skattebördan efter skatteförmågan, bör den ock rimligtvis kunna begära en medverkan från de skattskyldiges sida vid skattefördelningen, och det är i hvarje fall under sådana förhållanden som den frivillighet och lojalitet snarast kan utveckla sig, genom hvilken skattens rättvisa fördelning säkrast garanteras och det synnerligen eftersträfvansvärda mål vinnes, att beskattningen jemväl beträffande den enskilde antager karakteren af sjelfbeskattning.

Riksdagen, som på sålunda anförda skäl anser obligatorisk sjelfdeklaration böra införas till ledning för den direkta beskattningen, får därför anhålla, att eders Kongl. Maj:t täcktes efter utredning af frågan låta för Riksdagen framlägga förslag till författningsbestämmelser angående deklARATIONSSKYLDIGHET.

Stockholm den 13 maj 1901.

Med undersätlig vördnad.
